

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA
„MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre . . . 2—P
Csekk számla: „Tisztes Ipar”
Budapest, 10.457.

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon :13-00-92

Új nemesség

Írta: **Patay Károly**

Fásultság, közömbösség tartja uralma alatt a mai társadalmat. Lélek nélküli elméletek, szeretetet nélkülöző társadalmi reformok; haragot, gyűlöletet, bosszút, féltékenységet, irigységet sugárzó törekvések dúlják fel a lelkek békéjét.

Súlyos válságba sodródott korunk, amelynek „forrása annak a keresztény alapelvnek tagadása és mellőzése, hogy egyetemes és általános erkölcsi törvény kötelezi és irányítja úgy az egyes ember és társadalom életét, mint a nemzeteknek egymáshoz való viszonyát; a természeti törvénynek félreismerése és elfeledése ez. Már pedig a természeti erkölcsi törvény Isten elismerésén alapszik, aki mindenható Teremtőnk, mindnyájunk Atyja, legfelsőbb törvényhozónk s az emberi eslekedetek legbőleesebb és legigazságosabb bírója”. (XII. Pius pápa „Summi Pontificatus” kezdetű enciklikájából.)

Az egyén, a család és általuk a nagy társadalom elfordulása Istentől, a természetes erkölcsi törvény csődjét s a lelkiismeretlenség uralomra jutását jelenti.

Gyökerében van megtámadva az emberi társadalom évezredek fája. Órló szű hatolt a pusztító viharokkal eddig büszkén dacoló törzsbé, amely recsegve-roppogva vívja élet-halál harcát a világ szellemének mindent elsöpítő áradatával szemben.

Korunkban a természeti erkölcsi törvény fundamentuma, az Isten- és felebaráti szeretet, ismeretlen fogalomná vált. Kihalt az egyén szívének mélyén rejtőzködő szeretet utolsó érzése is, amely azután a család és a társadalom tragédiáját idézheti elő.

Szeretet nélkül élünk, már pedig mindennek az önzetlen, magát fölemészítő szeretet az életőleme. Ubi caritas est, quid est, quod possit desse? Ubi antem non est, quid est, quod possit prodesse.” (Sz. Ágoston Tract. 83. un Joann.) Ahol szeretet van, mi az, ami hiányozhat, ahol pedig ez nincs meg, mi az ami használható?

Szeretetre kell megtanítani az egyént. Ennek a szeretetnek kell bevonulni a családokba, a családok egyedein keresztül a közületekbe és a társadalomba. Vissza kell hozni Krisztust egyéni és közéleti munkánk centrumába; helyet kell biztosítani számára mind az egyes ember, által a társadalom, mind a nemzetek életében, hogy az egyetemes és általános

erkölcsi törvényt szabta korlátozások az új világ társadalmának szilárd alapját képezhessék.

Nincs idő a latolgatásra. Munkához kell látni, pedig azonnal, hogyha meg akarjuk menteni korunkat az eszmék mindent elsöpítő uralmától. Csatasorba kell állnia mindenkinek egy új, életerős társadalom biztosításáért. Nem elégséges csak felismerni a veszélyt s annak nagyságát, hanem szembe is kell helyezkedni az áramlatokkal, amelyek azt elindították.

Gyengédségünk, kényelemszeretetünk nem mentesít bennünket attól a felelősségtől, amelyet a titokzatos jövő rejteget s amelynek erőit ma még helyes irányba terelhetnénk. Kötelezettségünk vannak önmagunkon kívül, a jövő várományosával, az ifjúsággal, az új nemességgel szemben. Azzal az ifjúsággal, aki elfogja foglalni helyét, bármily erőlködésünk ellenére is a reá várakozó társadalmi rendben.

Ez az új nemesség nagyon jól ismeri a mult hibáit s apáik mulasztásait. Ismeri azokat az élet-elveket, amelyeket ősei csak ismertek, neki azonban szigorúan be kell tartani, hogyha a nagy társadalomban boldogulni akar. Ez az új nemesség már áttesett a tűzkeresztségen s őt is megtépázta a vihar, amely a mult társadalma fölött vonult el.

Hisz ez a vihar tépte ki a magyar talajból ezt az új ideákat, új gondolkodásbeli és társadalmi strukturának csírait kerső új nemességet is.

Ifjú nemzedéket, aki adáz küzdelmét vívja a mult kísértő árnyaival szemben; aki annak mulasztásait igyekszik helyrehozni, építve az alapokat, amelyen a magyarság új gazdaságtársadalmi élete meg fog szerveződni.

Kérdés, hogy milyen lesz ez az új rend? Hogyha új nemességuinkre tekintünk, akkor reménység árássza el egész lényünket. Úgy érezzük, hogy a multnál szebb lesz a jövőnk. Hisz az egész nevelésének alapját a szereteten nyugvó krisztusi morál: „együttműködés az isteni kegyelemmel az igazi és föléletes keresztény élet kialakításában”. (XI. Pius pápa „Divini illius Magistri...” kezdetű enciklikájából.) képezi. Már pedig ez az alap gerinc, az élet viharaival szemben küzdőképes generációt nevel. Egyéniségeket állít a küzdőtérre akiket:

1. gyökeres, egész életüket bevilágító vallásos öntudat hat át,
2. gondolkodásukban és minden irányú tevékenységükben a szociális szellem irányít,
3. a lélek rejtejt és nyílt erői a magyar kultúrközösség érdemes tagjaivá avatnak.

Ez az új társadalom közös akarattal fog össze célkitűzése, — a társadalmi reform — megvalósí-

tása érdekében, közös érzéssel küzd jövő boldogulásáért és gerinces, keresztény világnézeti alapokra helyezi egész nemzeti jövőjét.

Csak az az ifjúság alkot, amelyik saját egyéniségének kiművelése és nevelése által megtanult akarni.

Az új nemesség, ősei példáján okulva, önzetlen szeretettel kapcsolódik bele a nagy társadalom világnézeti reformmunkájába, saját példájával mutat irányt s tünteti el a mult romjait, hogy elhelyezze a szebb és boldogabb magyar jövőendő alapjait.

Igy harcoltam az életért

Szepessy József, asztalosmester, Kassa

Műhelyében, — amit bátran nevezhetnék gyárnak is — kerestem fel Szepessy József asztalosmestert, kassai Legényegyletünk főpénztárosát és megkértem, beszéljen arról, hogyan emelkedett szakmájában az elsők közé? Mi a titka elért eredményeinek?

— Mindazt, amit elértem, — kezdte Szepessy József — legalább 90 százalékban a legényegyletnek köszönhetem. Ezért testestől-lelkestől legényegyleti vagyok és ha valaki nagyon meg akar bántani, akkor a legényegyletet bántsa meg.

Szüleim 14 éves koromban meghaltak. Korán árvaságra jutottam, korán a magam erőire voltam utalva. Miskolcon tanultam ki szakmámat. Már ekkor hallottam a Legényegyletről, szerettem volna belépni, de Miskolcon még nem volt. Felszabadulá-

som után Pestre kerültem. Itt mindjárt felkerestem a Legényegyletet és tagjai sorába léptem. Ekkor dr. Tötössy Miklós jelenleg budapesti plébános volt a II. elnök. Tőle hallottam egyszer, hogy Lingel Károly akkor már gazdag és híres bútorgyáros valamikor legényegyleti tag volt, az elnöktől kapott kölcsönt és ebből bérelt a Rózsa-utca sarkán kis műhelyt. Az eszterga-gépet a felesége hajtotta kézzel. Ebből a kis kezdeményezésből lett a hatalmas bútorgyár. Ez a siker engem állandóan sarkalt, ez a példa lebegett mindig a szemem előtt.

Egy évig dolgoztam Pesten. Ha nem lett volna Legényegylet, elzúllítottam volna. Az egylet tartott meg a tisztesség útján. Itt tanultam meg tökéletesen szakmámat, itt szerettem azt meg, itt neveltek belém a becsületességet. Szakmai sikereimnek is egyik titka a tisztesség és becsületesség. Pesten ismertem fel a legényegylet nagy nevelő erejét. Azért, mikor Kassára jöttem, első dolgom volt felkeresni a Legényegyletet. Rövidesen II. dékán, majd I. dékán és végül a legényegylet tanoncotthonának lettem a vezetője. A tanoncokból igyekeztem jó legényegyleti tagokat nevelni és ez többé-kevésbé sikerült is, habár nagyobbbrészt javító intézetből kerültek ide a fiúk. Ezzel kapcsolatban érdekes kis epizódum is volt. Különösen egy fiút nagyon sokszor megvertem, de nem fogott rajta semmit. Már a cseh uralom alatt találkoztam vele. Cseh rendőr volt Kassán. Egy kicsit megszeppentem, hogy most ez megbosszulja a sok verést. De nem ez történt. Megismert, nagyot köszönt és ezt mondta: — Hej Szepessy úr miért nem vert meg még többet, akkor én is olyan tisztos iparos volnék ma mint maga és nem kényszerültem volna rá erre az állásra.

Csúsz Sándor.

Bál után...

Elszunnyadt a csillár fényébe, elszállt a muzsika színes hangja, a suhogó báliruhák hosszú pihenőre tértek. Aztán szürke hamukeresztet rajzolt homlokunkra az Isten szolgálja és azt mondta hozzá: emlékezz ember... Emlékezz arra, hogy a sok üde fény, a muzsika, a dal, a tánc és benne te magad por vagytok és porrá lesztek.

Csendes minden. És ebben a csendben, amikor olyan könnyű és jó hazatérni lelkivilágunk meleg otthonába, hallgatom, hallom, figyelem, értem, érzem a hamvazószerdai szavakat.

Hallgatom, valami különös, alig magyarázható vonzalommal. Mult és jövő küzdenek a jelen csatamezején: még fel-felgyúl bennem egy-egy színes fény, fel-felszökken egy melódia, de halkán hullanak rám a komoly szavak és takargatják, lassan ellepik az ágaskodó emlékeket.

Hallom és már tudom, hogy valami új kezdődik bennünk. Valami új, és amint hallom, valami nem jó. Nem jó, mert el kell búcsúzni sok mindentől, ami könnyű volt, vagy talán könnyűnek látszott, jó volt, vagy annak látszott, kedves volt, vidám volt, gondtalan volt, vagy olyannak látszott. Eszembe jut, hogy az élet találkozások és búcsúzások láncolata, és a búcsúzástól valahogy mindig félek.

Figyelem, keressen a szavak értelmét. Pulvis es, por vagy. Nem, nem, ez nem lehet! Én élet vagyok, gondolat vagyok, érzés vagyok, erő vagyok, milyen

szép dolgokat alkottam, tanár vagyok, mennyit tanultam és mennyi tudást adtam tovább, tudós vagyok, törvényeket fedeztem fel és belenyúltam az élet titkos erőibe, államférfi vagyok, és népek sorsa nyugszik térdeimen. Nem vagyok egyszerű szürke por! De figyelmeztet tovább a szó: ... et in pulvere revertis, és porba térsz majd vissza. És lehanynatlik bennem a tiltakozás szava. Lehajtom fejem és elgondolkozom. És lassan elhamvad kezemben a szalma lángja: igen, így megy tönkre a világ dicsősége...

Értem a szót. Vége a bálnak, minden ragyogásnak, színnek, dalolásnak és vége lesz minden földi szépségnek, erőnek, hatalomnak. Alkotásaink elpusztulnak, visszahívhatatlanul elszáll az elmondott szó és a könyveknek is megvan a végzetük... Csend van. És ebben a csendben mind tisztában, mind természetesebben és világosabban bontakozik ki egy tiszta fogalom: az Isten-alkotta örök emberi lélek.

Érzem, hogy a homlokomra keresztet rajzoló kézből világosság és melegség árad szét bennem. Ennél a világosságnál látom az egyedüli valóságot, a lelki élet szükségességének és a természetén túli világnézet cáfollhatatlan értelmének valóságát. Megnyugodva térek rá a nagybőjti útra. Nem fáj a búcsúzás az elmúlt szép napoktól. Szépek voltak, de nem voltak igazak. Ami most jön, szép lesz és igaz. Ebben a nyugodt érzésben elpihelve eszembe jut Kempis Tamás egy mondata: „Krisztus a belső embert gyakran meglátogatja, vele édesen beszél, kedvesen vígasztalja, sok békével és csodálatos barátsággal árasztja el.”

Romhányi Tivadar.

A világháború után Palyó Mihály kanonok úr-tól a Legényegylet II. elnökétől egy egyszerű nyugtára kaptam kölcsön pénzt, — amit később becsülettel vissza is fizettem, — ebből nyitottam kis műhelyt. Ekkor nősültem meg. Szorgalmas, becsületes munkával lassan fejlődött kis műhelyem. Ma már gépüzemmel rendelkezem és mások megállapítása szerint az enyémmel nagyobb asztalosműhely most Kassán nincsen. Ha nem vagyok legényegyleti tag, akkor ma nem itt állanék. Maradtam volna szegény, nincstelen ember.

Zúgó gépek között köszönök el. Az udvaron fel-dolgozásra váró deszkarakások vannak. Megelé-gedés jóleső hulláma szalad keresztül rajtam. Hiszen találkoztam a gyakorlatban valóra vált legényegy-leti programmal.

Rágódjatok rajta

Az isteni Gondviselés segítségével meglátogattam 98 legényegyletet. Szomorúan tapasztaltam, hogy van néhány olyan egyesületünk, amely nem működik legényegyleti töké-letességgel. Kérdezem ilyen helyen az egyleti tagoktól, hogy mi az oka ennek a vontalott, szuszogó egyleti életnek? A válasz az, hogy az elnök úr keveset tartózkodik az egylet-ben. Ezek az egyleti tagok sok helyen egészen biztosra veszik, hogy csak akkor mehet az egyleti élet rendes kerék-vágásban, hogy csak akkor dolgozhatnak az egyleti életben saját érdekükért, ha sülve-főve közöttük van egyházi elnö-kük. Szeretném ezeknek a tagoknak tudomására hozni, hogy a legényegyleti életben, az ő tanyaguk miatt, az ő nem-törődőségük miatt nincs meg a kellő vérkeringés. Nem az elnök személyétől függ az egyleti élet színvonala, hanem a tagok működésétől, a tagok munkálkodásától. Attól függ az egyleti élet komoly tartalma, hogy a tagok mennyire teszik szívvügyüké sajátmaguk kiképzését, az önművelést az egy-leti munkán keresztül.

A másik egyletben pedig panaszkodnak, hogy volt itt akkor egyleti élet, amikor a Jóska volt a dékán. De az el-ment, így az egyleti élet is megszűnt. Nem szabad meg-en-gedni, hogy az egyesület élete, egy ember személyétől, mun-kájától függjön. A legényegylet életének minden tag mun-kájától kell duzzadni. Érezzétek a legényegyletnek, a ma-gyar munkásifjúság életiskolájának fontosságát. Tegyétek magatokéva ezt a jelszót: a Kézért való közös munkának lesz csak érett gyümölcse, ami nem szalmaláng tüzeiben érett meg, hanem a tartós közös munka eredménye.

Egy legényegylet a jó elnökével dicsekszik, csak az egy-letnek ifjúsága kevés. Megkérdezem a dékántól, hogy mi ennek az oka, hogy ilyen kevés egyleti tag van, kevés talán a katolikus munkásifjúság? Ez volt a felelet: igaz, kevesen vagyunk, 20—25-en, de ha mi megmozdulunk, akkor velünk az egész város társadalma. Tudják ennek a városnak veze-tői, lakói, hogy mi nemcsak hirdetjük nagyszerű legényegy-leti programunkat, hanem azt gyakorlatban meg is valósít-juk. Büszkén merem állítani, hogy ennek a városnak leg-nívósabb egyesülete a katolikus legényegylet. Nemcsak ma-gunkon magóvált tette azt egész városunk társadalma. 25 ember mit tud csinálni, ha akar! Szeretném ezt a pár embert oda-állítani a magyar munkásifjúság elé, hogy lássátok, hogyan ragyog a szemük a krisztusi szeretettől, hogy sugárzik ar-cukból a dolgozni, alkotni vágyás. Szinte a közös akarat

munkálkodásának megtestesítői ezek az emberek. Az ő földi életük az Isten képmé-re teremtett embernek, a Teremtő dicsőítésére és imádsá-ra van beállítva. Ilyen egésze-mber típusokat szeretne a legényegylet mindenegyes magyar mun-kásifjából kinevelni.

Megtörtént dolog: egy egyesületben az ifjúság azzal fo-gadott, hogy menne itt az egyleti élet, csak nincsen dékán. Mi az oka, kérdezem? Nem tudjuk, kit válasszunk meg. Mert a szolgabíró úr, meg a körzeti orvos úr akar a dékán lenni. Széthúznak bennünket, két pártra szakadtunk. Egyik a szolgabíró, másik a körorvos pártján van. Legényegyleti tagok! Ne engedjétek magatokat széttépni. Szívesen látjuk mi munkásifjak a vezetőembereinket, a pártoló tagok és a védnőkök sorában. De a legényegyleti ifjúság vezetése a munkásifjak kezében kell, hogy legyen. A legényegylet nem mások, hanem a munkásifjúság ugródeszkája akar lenni. A Te egylettedben csak akkor lesz igazi, lüktető élet, ha az egyesület működése, munkálkodása lelkes, erős jellemű mun-kásifjak kezében van.

Egy somogy megyei egylet látogatásánál történt meg a következő dolog. Az egyleti program és az egyleti élet be-állítás után, feláll helyéről az elnök és a következő kis történetet mondja el: Két hónappal ezelőtt kerültem ide kárpá-lának. Amint társadalmi kötelezettségemnek eleget téve sorra látogattam a község vezető társadalmát, egy vezető-ember azt kérdezi tőlem, hogy mi lesz a munkaköröm a leképásztori teendőkön kívül. Felelem neki, hogy délelőtt hitoktatással, délután Szív-Gárdával, este pedig a legényegy-lettel foglalkozom. Mire ő a következő megjegyzést teszi: nem akarsz Te a legényegylettel, azzal a büszke társasággal? Nem fogod ott jólérezni magadat. Kicsit meglepődtem. Ké-telkedve jöttem ide közétek, de kellemesen csalódtam. Két-hónapos közös munkánk alatt rájöttem, hogy a Ti büszke-ségtek nem a gögös, felfuvalkodott büszkeség, hanem a saját értéketeknek a tudatára ébredése, ami ha egy ember-ben, egyesületben felszínre kerül — érték! A Ti büszkeség-tek engem megfogott, hogy ahol ilyen öntudatos emberek dolgoznak együtt, ott lehet eredményt elérni és ez az er-edmény nemcsak egyéni és egyleti életünk jövőjét biztosítja, hanem kihat nemzetünk jövőjének kialakulására!

Szabó Mihály
szövetségi dékán.

Mit csináljunk?

1. Nagybőjben rendezzünk kultúrdélutánokat.
2. Készítsük elő a lelki gyakorlatot, a Szent József napja körüli tagavatást és az évi rendes közgyűlést.
3. Avatás előtt az újoncokat alapos oktatásban részesítsük.
4. Előadássorozatoknak, tanfolyamoknak második felévé indítsuk meg.
5. Készítsük elő április elejére egy szakmai ki-állítás, amelyen tagjaink tanúbizonyságát adhatják szakmai tudásuknak.
6. Rendezzünk asztali-tenisz, sakk, szavaló, szónok stb. versenyeket.
7. Ipartestületi vezetőket kérjünk fel, hogy tartsa-nak tagjainknak iparközigazgatási előadásokat.
9. Kísérjük figyelemmel az ipartestületnél a felsza-baduló tanoncokat és irányítassuk azokat egyletünkbe.
9. Gondoskodjunk arról, hogy a helyi újságok egy-letünk működéséről mindig hírt adjanak.
10. Előadásainkon csináljunk propagandát az Új Nemességnek.

Vándorévek

A céhek világában rendkívül nagy súlyt helyeztek arra, hogy a szakma minden mestere tökéletes iparcikkeket tudjon alkotni, sőt a legtöbb iparban ezt a tökéletességet a művészetig fokozták. Pedig akkor gyáripari termelés még nem volt, amely versenyt támasztott volna a kisiparnak. Mégis szigorú céhszabályok gondoskodtak arról, hogy a segéd előtt mesterre avatnák, kétéves vándorútra menjen. Nem elégedtek meg az egy mesternél, vagy egy városban elsajátítható tudással, hanem elküldötték segédeiket idegen városokba, idegen országokba, hogy tapasztalatokat szerezzenek, ellensék az ottani szakmai titkokat, különleges fogásokat. A vándorló mestertelgények szinte a félvilágot bevándorolták és tudással megrakodva tértek vissza szülővárosukba, hogy ott elkészítsék első mesterműveiket. És bizony, ha ez nem sikerült tökéletesen, akkor a mesterek szigorú bírálóbizottsága új vándorútra küldötte a próbálkozót.

Ma a kisipar sokkal nehezebb helyzetben van. Az olesó tömegcikkeket termelő gyáriparral kell megmérkőznie. Kisiparostól csak a jobb minőség, tökéletesebb kidolgozás, tartósabb munka kedvéért vásárolnak. Ennek eléréséhez nagy szaktudásra, szakmaszeretetre van szüksége minden kisiparosnak. Sokszor egy-egy kevésbé rátermett iparos családást kelt a vásárlókban az egész szakmával szemben. Létérdeke tehát a kisiparosságnak, hogy csak azok önállósulhassanak, akik kiváló mesterei szakmájuknak. Ez követeli meg azt is, hogy az iparos mellékes munkákkal ne vonja el a szakmától tanon-

cát, hanem minden percet kihasználva, nevelje bele a szakmába, ismeresse meg vele a szakma minden fogását, segédjétől pedig kívánja meg a szaktudásban való továbbképzést.

Ugyanígy a kiskereskedelemnek is megvannak ma a maga nehézségei. A nagykereskedelem, nagyáruházak, kollektív üzletekkel szemben csak megfelelő fürgeséggel, mozgékonytsággal, rátermettséggel, kedvező alkalmak felismerésével és kihasználásával, kiváló szaktudással veheti fel az eredményes versenyt.

Látjuk tehát, hogy a kisiparnak, kiskereskedelemnek létérdeke, — amit a Legényegylet egy évszázada gyakorlatban is igyekszik megvalósítani, — hogy az erre a pályára lépő fiatalság minél alaposabban felkészüljön, tökéletes mestere legyen szakmájának.

Vándorévek most is vannak. 18—28 évig. Fel-szabadulástól az önállósulásig, családalapításig. Aki ezeket az éveket alaposan ki nem használja, az soha ne merjen panaszkodni, hogy a maga és családja asztalára szűkösen kerül a kenyér.

18—28 éves korig foglalkozik a Legényegylet a munkásifjúsággal. Segít tarisnyába gyűjteni azt a tudást, tapasztalatot, széles látókört, felkészültséget, amellyel megállhatjuk az életben a helyünket, eredményeket érhetünk el, boldogulhatunk. Elsőrangú kötelességünk tehát, sőt létérdeklünk és a magyar kisipar, kiskereskedelemnek is létérdeke, hogy erőteljes munkánkkal belekapcsolódjunk a legényegyleti életbe és belekapcsoljuk abba barátainkat, szakmatársainkat is.

Vándoréveidben tudással, tapasztalatokkal töltekezz!

Levél külföldről

Berlin, 1940 jan. 8.

Méltóságos Elnök Ur!

Ugy a magam, mint a magyar barátaim nevében hálásan köszönöm méltóságos úrnak a hozzám intézett jókívánságait. A levelet csak január 2-án kaptam meg. Végtelenül örültünk, hogy a jó Elnök Atyánk e kedves levéllel hazánktól távollevő fiúira is szeretettel gondolt. Kimondottan legényegyleti fiúval kevésbé találkoztam, de itt mindannyian egyek vagyunk. Magyarok vagyunk! Bár otthon is tudnánk úgy összetartani mint itt.

Fiúk a legényegyletnek kell az élen a jó példát mutatni a teljes magyar egység megteremtésében — osztályharcot és minden politikai érdekharcot félretéve.

A magyar kolónia hivatalos formában december 20-án rendezte a karácsonyi ünnepélyét, tombolával és nagyszabású műsorral. A szentestét és karácsonyi napokat, szűkebb magyar baráti körben töltöttük.

Gondolatban minden pillanatban a legényegyletbe voltam, hiszen már

több karácsonyt töltöttem a legényegyleti családban.

Minden szerdán van a magyarok bajtársi összejövetele egy kávéházban. Hangulatos esteinken jól érezzük magunkat, pillanatnyilag elfeledjük azt is, hogy külföldön vagyunk. A magyar eszárds annyira népszerű lett, hogy az összejöveteleinkre feljáró németek, főleg a kislányok nem is akarnak mást, csak eszárdsat táncolni.

A háborút csak annyiból vesszük észre Berlinben, hogy egyes életmi cikkeket jegyre kapunk. Különbö-
ván élnek és szórakoznak az emberek.

Az állásommal meg vagyok elégedve, nagyon jó dolgom van. Sajnos nyelvtanilag még nagyon gyengén állok, nehéz nekem a német nyelv.

Gondoltam az egy év előtti kassai kirándulásunkra is.

Ismétellen hálás köszönetem a jókívánságokért.

Kolping fiú szeretettel

Gyutai Ferenc
fodrászsegéd.

Gratulálunk!

Hess János dunaföldvári volt dékánunk eljegyezte Horváth Mariskát.

Oláh József dunaföldvári kiváló szereplőnk eljegyezte Udvari Ilonkát.

Takács Tibor dunaföldvári rendes tagunk eljegyezte Kuti Bözsikét.

Juhász László székesfehérvári legényegyleti tagunk a nemzetközi fodrászversenyen a legjobb vidéki versenyző címet, aranyérmét és 60.—pengőt nyert.

Dvorák László újdíósgyőri legényegyleti tagunk pedig az országos férfi hajvágásban negyedik helyezést, 10.—P-t és oklevelet nyert.

Gombos Gyula hevesi dékánunk eljegyezte Nagy Bözsikét.

Göcző János hevesi II. dékánunk eljegyezte Csíkos Mancikát.

Sztanek László hevesi tagunk eljegyezte Juhász Rózsikát.

Gyetzai Ferenc hevesi gondnokunk házasságot kötött Nagy Erzsébettel.

Nagy Sándor jászberényi I. dékánunk eljegyezte Litkei Annuska napsugárkát.

Szolnoki Legényegyletünk látogatása ceglédi Egyletünkben

Egy évvel ezelőtt ceglédi Legényegyletünk teherautókon meglátogatta egyletünket és minta hetigyűlésen vettek részt. Most mi szolnokiak adtuk vissza ezt a látogatást. Január 14-én, vasárnap délután 101 szolnoki legényegyleti taggal látogattuk meg ceglédi barátainkat.

Az állomáson a ceglédi tagok fogadtak bennünket nagy üdvözléssel. *dr. Básti* elnök úrral az élükön.

Az egyletben teával kínáltak bennünket a ceglédi Napsugarak. Utána megkezdődött a minta hetigyűlés. A két egyesület vezetősége kölcsönösen üdvözölték egymás egyletét. *Arpási István* szolnoki dékán üdvözlő beszéde során rámutatott arra, hogy a két egyesület és a környék egyletei hogyan tudnának szorosan együttműködni. Utána *Keckés László* szolnoki II. dékán a szakmai tanfolyamok megszervezésének fontosságáról beszélt. Bejelentette, hogy már szervezés alatt áll egy júniusban rendezendő segéd- és tanonc munkakiállítás és kérte a ceglédieket, hogy azon ők is minél nagyobb számban vegyenek részt. Köszölte azt a tervet, hogy tavasszal

asztali-tenisz és labdarúgó körmérkőzéseket rendeznek a környék legényegyleteinek bevonásával. Nagyon fontos ugyanis, hogy a kerület legényegyletei minél szorosabban együttműködjenek, a különböző helyeken lakó legényegyleti tagok egymással megismerkedjenek, barátkozzanak és így minél egységesebb legyen a legényegyleti tábor.

A minta hetigyűlés után a szolnokiak és ceglédiek a színpadon felváltva adtak elő műsorszámokat nagy sikerrel. Műsor után virslivel vendégeltek meg bennünket ceglédi Kolping testvéreink. Majd éjfélig tánc volt. Azután az egész társaság felkerekedett és kikísérték bennünket az állomásra.

Fontosnak tartom, hogy többi egyletünk is minél gyakrabban látogassa meg a hozzá közellévő legényegyleteket. Ezek a kirándulások felrúzzák a tagokat az egyformaságból és utána jobban képesek dolgozni. Különösen kisebb helyeken az egész falut meg lehet mozgatni és fel lehet rázni ilyen kirándulásokkal.

Arpási István
szolnoki dékán.

SÜTTÖR:

Nagyszerű egyleti élet folyik. Nagy terveik vannak. Tavasszal kerületi legénynapot akarnak rendezni zászlószenteléssel, tagavattással, szabadidéri előadással egybekötve. A tavaszi dékánképző tanfolyamra két tagot küldenek be. Rövid két éves működés alatt anyagilag is megerősödött az egylet.

DUNAFÖLDVÁR:

Legényegyletünk nagy népszerűségnek örvend. Heti gyűléseinken a teljes számban megjelenő rendezettségű előadások mellett a tagjaink is nagy számban megjelennek. Legutóbb *Cserni József* legényegyletünk alapító elnöke tartott előadást „*Finnországról*”, *dr. Hammar Zoltán* rendőrfőnökműködéséről „*A kémkedésről*”, *dr. Bujdos József* „*Nagybányai vitéz Hortly Miklós életrajza*” ismertette, *Buzsikkári Kálmán* lelkes „*A pénz szerepe a közgazdasági életben*” címmel tartott előadást.

Nagybőjtben kulturestétet, húsvétkor sportbált rendezünk.

Tillmann János
sütősegéd.

KESZTHELY:

Szorgos munka folyik a Keszthelyi Katolikus Legényegyletben. A rendezőgárda a műkedvelő gárdával karöltve állandóan fáradhatatlan erővel azon munkálkodik, hogy egyetlen kihasználható alkalom se maradjon el kihasználatlanul. Egyesületi házukban, mely méreteiben imponáns nyílvoltában minden igényt kielégít — városunk minden társadalmi rétege szívesen jár. Az ősz folyamán egyesületünk vezetését *dr. Weisz György* hitoktató vette át, aki eddigi rövid munkásságával máris bebizonyította, hogy tehetséggel, felkészültséggel, rátermettségével alkalmas egyesületünk munkáját tovább vezetni.

Az erkölcsi és anyagi támogatást nyújtó rendezések mellett egyesületünk vezetősége nem feledkezik meg az ifjúság neveléséről és tudásának gyarapításáról sem. Ezt a célt szolgálják a esztortókai legényestek, melyek alkalmat nyújtanak az ifjúság szereplésére s idegen előadók által eszközölt gyakorlati témájú előadásokat a tagok minden alkalommal teljes számban és nagy érdeklődéssel hallgatják. A tagok minden szabadidejüket házukban töltik, hol kellemes szórakozásban tölthetik el idejüket. Műkedvelő gárdánk jelenleg nagy munkában van, húsvéti színelőadásra készül.

Borda István
dékán.

TEVÉKENY SZERETET

Nagy alapítónk, *Kolping* tette a legényegylet jelmondatává: „*A tevékeny szeretet meggyógyít minden sebet, pusztá szavak csak növelik a fájdalmat*”.

Közel 100 év óta ezt a jelmondatot gyakorlatban is megvalósítják legényegyleteink.

Hiszen csak nem régiben történt, hogy az újonnan megalakult mindszenti Legényegylet egyik tagja betegségével bekerült a szentesi kórházba. A fiúnak nem lakott senkje sem Szentesen, így hát fájó szívvel nézte, hogy mindenkinek van látogatója, csak neki nincs. Szentesi Legényegyletünk egyik tagjai tudomást szerezett a mi beteg barátunkról. Egyletben ezt kihirdette és a fiúk beosztották egymás között, hogy minden nap más-más tag látogatta meg betegünket. Mindszenti tagunk nem volt már egyedül, felkereste, gondjaiba vette őt minden legényegyleti munkásifjú második családja: a Legényegylet.

Mikor felgyógyult és hazament,

egyik legtelkeesebb tagja lett legényegyletének, mert találkozott a legényegyleti program gyakorlati valóságával: a tevékeny szeretettel.

Megjelent a „Kereskedelmi szakkönyvtár” első kötete.) A kereskedelmiügyi minisztérium „Kereskedelmi szakkönyvtár” címmel könyvsorozat kiadását kezdte meg. Az első kötet: „Az ügyes eladó kézikönyve” most jelent meg. Szerzője *Orel Géza*, aki a magyar kereskedelmi szakirtásnak egyik kimagasló értéke. A szakkönyvtár a Stádium sajtóvállalat kiadásában jelenik meg és kötetenként 70 filléres árban az összes könyvkereskedésekben kapható. Legalább 10 kötet együttes megrendelése esetén az ár kötetenként 50 fillér, csak a kiadónál megrendelve. — Legényegyleti könyvtáraink részére szerezzük meg ezeket a kiváló szakkönyveket.

Részvétőnként fejezzük ki: Dunaszérdahelyi Legényegyletünknek — *Melicher János* könyvtáros halála alkalmából.

JASZBERÉNYI:

Karácsony másnapján a „Sárga pitykés közlegény”, január 28-án „Legyen úgy mint régen volt” e. ope retteket adta elő műkedvelő gárdánk nagy sikerrel, *Rékási Antal* rendezésében. Megnagyobbitott helyiségünket is zsúfolásig megtöltötte lelkes jászberényi közönségünk.

Sikerünket, székházunkat *Kovács István* hitmanr elnökünknek köszönhetjük. Három évvel ezelőtt eszedesen jött közénk. Nem tartott falatrengető szónoklatokat, de halk szava minden tagnak a szívéig hatolt. Hogy nem hiába dolgozott, azt bizonyítja a tagok létszáma is. Akkor volt 72 reudes tag, ma 145. A pártoló tagok száma elenyészően kevés volt, ma 180-nál is több. És a mai nehéz időkben is sikerült felépítenünk új székházunkat. Jászberény munkásifjúsága örökké hálás lesz ezekért a gyönyörű eredményekért.

Szilágyi Német Sándor
jászberényi tag.

DEBRECEN (görög):

1939. dec. 25-én tartott közgyűlésen választott tisztikari tagok névsora: Ügyvezető igazgató: *Sashegyi Sándor*. Ifjúsági elnök: *Tóth Ferenc*. Titkár: *k. Laczko Gyula*. Pénztáros: *Molnár János*. Gondnok: *Juhász Lajos*. Jegyző: *k. Laczko Gyula*, *Sipos Béla*. Rendező: *Török Lajos*, *Orbán László*. Könyvtáros: *Könnny Mihály*, *Ellenőr: Tóth András*, *Sipos Béla*. Számvizsgáló bizottsági tag: *Mendre László*, *Bara Béla*, *Szopko Mihály*. Választmányi tagok: *Boldogh Gábor*, *Turza József*, *Brebán László*, *Cirják György*, *Zsíros József*.

Tartott az egyesület 9 választmányi és 14 önképzőkori és 1 rendkívüli gyűlést. Az önképzőkori gyűlések elhangzott 14 szabadelőadás, 8 szakmai előadás, 12 szavalat, 2 énekszám, 5 zeneszám és 10 felolvasás. Az egyesület műkedvelő gárdája március 19-én hazafias kulturestet rendezett, melynek műsora teljes visszapillantást vetett a régi dicső márciusi ifjakra. Április 16-án jólsikerült kulturdélután tartottunk az egyesület helyiségében. Július 11-én bált rendeztünk. A bálon résztvevők elragadtatva, kedélyesen hagyták el a helyiséget. Július 18-án vendégszerpelt az egyesület a penészeleki gör. kat. templomszenteléssel kapcsolatos ünnepségen. Július 23-án képviseltette magát az egyesület az ungvári katolikus legénynapon. Október 15-én jólsikerült szüneti mulatságot tartottunk.

Az előadásokon kívül tagjaink sürűn látogatták egyesületünk helyiségét, ahol szórakozásokkal töltötték az idejüket.

Molnár János
v. titkár.

EGER:

November hó 25-én tartottuk a szokásos egyleti társas vacsoránkat, melyen megjelent Eger társadalmának színe-java, élükön dr. Frindt Jenő kanonok, egyletünk díszelnöke és dr. Petró Kálmán képviselőnk.

E vacsora jövedelme és iparos társadalmunk, áldozatkészsége tette lehetővé, hogy közel 20—20 szegénysorsú leányt és fiatal segédet tud-

tunk a karácsony ünnepe előtt felruházni.

Lezajlottak szép sikerrel kulturdélutánjaink.

E délutánok értékét emelték dr. Hetényi Gyula érseki tanácsos, dr. Somos Lajos tanár, képz. igazgató és dr. Besznayk István városi orvos előadásai.

A kulturdélutánok vidám műsora mellett, mindig egy hazafias szavalat és élkép tartotta ébren a szívekben az örök magyar gondolatot. Ennek jegyében zajlott le a szilveszteri bálunk is.

Ejfel előtt pár perccel Erdélyi István, vezető társunk, mint kiöregedett Oesztendő számlolt be a Felvidék és Kárpátalja visszatéréséről és Európa egyéb eseményeiről. Szavait egy hazafias élkép követte, mely alatt a megjelent közönség a fiúkkal együtt lelkesen énekelte „Szép vagy gyönyörű vagy Magyarország” című dalt, majd Köles Mancika vidám beközönytője után megejtettük a malacsorsolást.

Mintha a jó Isten is jutalmazni kívánta volna a honvédséget, mert a két első díjat (egy élő és egy cukorból készített malacot) katona fiúk nyerték. Megérdemelték.

Utána aranyeső hullott. Közel 400 főnyi közönség így a leglelkesebb hangulatban reggeliz kitarva szórakozott, s mulatott.

Megemlítem még a Katolikus Ifjúsági Frontot, mely két évvel ezelőtt bontotta ki zászlóját itt Egerben. A Katolikus Legényegylet e nemes törekvést magáéva tette és azt mindenben támogatja.

Mindennapi életünk a serény munka jegyében zajlik. Heti gyűléseinken aktuális dolgokról tartott szakelőadások hangzanak el.

Szórakozásra nemes versenyeket rendezünk. Mult hét folyamán billiárd versenyt rendeztünk. Jövő héten a sakkbajnoki címért indul meg a versengés.

Ónodi Imre
önképz. vez.

DOROG:

Községünk kultúrházának egyik termében dr. Csertyó Sándor főtisztelendő úrral és négy barátommal nagykabátba burkolódzva tárgyaltuk a Katolikus Legényegylet megalapítására vonatkozó teendőket. Elhatároztuk, hogy megkezdjük a munkát a beszerzésre. Fáradságot nem kímélve, toboroztunk. Kétheti munkánk eredményeként negyvenöt tagot soroztunk az egylet kebelébe.

Az első sikeres munka után megtartottuk az alakuló közgyűlést, melyen jelen volt dr. Trinkl Kálmán érseki tanácsos, azonkívül községünk iparos és kereskedő társadalmának nagy része. A dékáni üdvözlő szavaim után dr. Trinkl Kálmán érseki tanácsos, elnök tartotta meg ünnepi beszédét. Az elnök beszéde után Markó Ferenc kőműves mester, volt komáromi ipartestületi elnök, a céhrendzerről és a krisztusi szellem neveléséről tartott nagyszerű előadást. Dr. Csertyó Sándor ügyv. elnök záróbeszédében röviden ismertette a kat. legényegylet programját, majd köszönetét fejezte ki a megjelent iparosoknak és kereskedőknek az egylettel szemben tanúsított hathatós támogatásáért.

Az idő múlik, a tagok gyarapodnak. Az egylet eddig eléggé üres terme, zsúfolásig megtelik. Községi előjáróságunk tanúbizonyságát adta az egylettel szemben való szeretetének, mert két termet bocsátott rendelkezésünkre. Benne a jökevény az élet, Karácsony megünnepeztük. Itt hálásan köszönöm a kereskedő urak hathatós anyagi támogatását. Gyönyörű volt, amint a Kultúrpéület egyik fényesen feldíszített termében (itt gratulálok Póthos barátomnak) hatvan mesterlegény ült az asztalnál s közösen a mennyezetig nyuló, ragyogóan feldíszített karácsonyfa árasztotta gyertyáinak fényét a jó kedvet elárló munkás arcokra.

Az egylet belső szervezetében lázas munka folyik, készülődünk az avatásra, melyen hatvan legény tesz hitet a kat. legényegyleti eszmének.

László András
dékán.

BARCS:

Alig egyéves egyesületünk, melynek megalakítása oly sok nehézséggel iktözött, *Kirsch Román* alapító elnökétől válik meg, kit az egyházmegyei hatóság plébánosnak nevezett ki Somogyhárság közsébe. Ezúton is hálás köszönetet mondunk oadaadó és fáradságot nem kímélő munkájáért. Kérjük, hogy a távolság és az idő soha ne válasszon el bennünket s mindig szeretettel gondoljon arra az egyesületre, melyet önnyí támadás után Ó alapított meg. Uj állomáshelyén pedig arra kérjük, hogy ugyanolyan oadaadással dolgozzon Kolping szellemében, mint nálunk a katolikus magyar munkásifjúságért.

Bauer Ferenc elnökünket, aki most vette át egyesületünk vezetését, legényegyleti szeretettel köszöntjük s arra kérjük, dolgozzon és érezzen velünk együtt, mint szeretett elődje. Ennek ellenében igérjük, hogy mindenkör szolgálatakrész, hű Kolpingifjak leszünk. Erre azért kérjük, mert mi határszéli magyar ifjak vagyunk és példát kell, hogy mutassunk magyarságunkról és ennek elősegítésével Hazánkat és Egyházunkat növeljük és erősítjük.

Harcos Antal
II. dékán.

Imakönyve

Legyen minden tagnak,
mert Istennel mindegyikünknek
akad dolga.

A mi imakönyvünk

„A munkás imádkozik.”

Kartonkötésben 80 fillér, vászonkötésben 1.20 P, bőrkötésben 2.50 P.

Önállósulni akarok

(Folytatás.)

Amival multkori cikkemet befejeztem, azzal kezdem a mostanait. Kérem legényegyleti testvéreim, barátaimat, hozzuk e hasábkora a mi problémáinkat. Évről-évre sokan kerülünk ki a legényegyletből, mint kineveltek az életbe. A fiatalság elmúltott felettünk. Nekünk már sajnos ott kell hagynunk a mindennapi jó meleg családi ott-hont jelentő egyleti helyiséget. Nem tölthetjük ott már minden esténket, akármennyire is vágyik a szívünk utána. Jó volt ott a csendes négy fala között minden este együtt lenni szeretetben és egyetértésben; jó volt ott tanulni, kitérült lélekkel a tudást befogadni; jó volt ott izmossá edződni az élet harcára; jó volt ott jó kedvben tisztán vigadni és örülni az életnek, a napsugárnak, a fiataliságnak. De ez most már elmúltott. A felnőtt férfi-élete hív bennünket. Akármennyire nehezünkre esik, nekünk bele kell vetni magunkat az élet harcába. *Eddig készültünk az életre, most harcolunk érte.* És ebben a harcban a legnagyobb erőnk az a tudat lesz, hogy készültünk rá, hogy számoltunk annak nehézségeivel, azért vértéztük fel magunkat a harcra.

E hasábkora vetjük nagy problémáinknak, az önállósulásnak küzdelmeit. Nekem jutott a kitüntetés, hogy elsőnek írjam le ennek a küzdelemnek részleteit. Jój-jetek utánam majd Ti is, többi sorstársaim és írjátok majd le, hogyan küzdöttétek meg nagy harcotokat. Szóljatok hozzá e hasábkora az általam felvetett nehézségekhez, adjatok gondolatokat, ötleteket és tapasztalatokat, hogy a mi többi tagtársaink, akikre ez a harc a jövőben vár, tanulhassanak tőlünk, okulhassanak rajtunk.

Összeállítottam multkor a költségvetést, vázoltam, hogy milyen műhely után vágyódom. Azóta már jártam a Belvárost, nap-nap után, nincs olyan utca, ahol meg ne fordultam volna, ahol ne kutattam volna megfelelő helyiség után. Nem is képzelitek, milyen nehéz a Belvárosban jó üzlethelyiséget találni. Nem akarlak utatni Benneteket a helyiség-keresés nehézségeivel, legközelebb majd már közölhetem Veletek az eredményt. Három többé-kevésbé megfelelőnek ígérkező helyiség kínálkozik.

Az egyiket kiveszem. Ki kell vennem! Mert már nagyon akarok dolgozni. Feszülnek bennem az erők, neki akarok lendülni a munkának. Alig tudom kivárni, hogy megmutathassam, hogy a legényegyleti nevelés eredményeket ért el bennem.

A berendezés kérdését is előrébb vittem már. Egynéhány tárgyat megvettem már. De ezzel sem vagyok még készen. Itt sem megy olyan könnyen, mint ahogy sokan elképzelik azt. Persze minden kérdésemet könnyebben meg tudnám oldani, ha nem volna ott mindig a nagy-nagy kérdés, a nagy-nagy hiány: a pénz. De ezt is leküzdjük majd, leküzdjük, mert nagyon akarunk! (Folytatjuk.)

Tóth Sándor.

Hogyan önállósultam

A bonyhádi egyletnek voltam 2 éven át dékánja, előbbi éveken át rendezője, másoddékánja. Itthon tanultam a mesterségemet, jó nőiszabó műhelyekben igyekeztem itthon elsajátítani szakmám tudását. Kétszer mentem fel pár hónapos tanfolyamra Pestre. Az Egyletben hétről-hétre serkentettek a szakmai tudás minél tökéletesebb elsajátítására. Nem is nyugodtam addig, míg Pesten a legjobb műhelyben, a legjobb mesterektől, a legnevesebb szabásköztől el nem sajátíthattam szakmám finomságait. Aztán a Legényegylet jóvoltából kimehettem Németországba. Ott is sokat tanultam. Szabásban, finom munkában többet tudtam, mint az ottani segéd-társaim, de találtam náluk több üzleti szellemet, több lendületet és leleményességet, mint amennyit itthon addig elsajátítottam. Tavaly nyáron hazaérkezve nekifogtam az önállósulásnak. Mielőtt műhelyt nyitottam, megfolyamodtam a Nemeztí Önállósítási Alap kölcsönét. E kérvénnyel együtt megindítottam az iparengedély kérését is. Ezt gyorsan megkaptam, mert az egyetem segített hozzá. Kinyitottam a műhelyemet. Volt egy kis pénzem, keresetemből tettem félre fillérenként és beszereztem a legszükségesebb felszerelést. Egyedül álltam neki a munkának és jöttek a megrendelők. Minden ruha, amely kikerült a műhelyemből, hozta az újabb megrendelő-

ket. Nem nagy dobbal csináltam a propagandát, a munkám *beszélő és hozta a rendelőket.* Pár hét múlva már inas állt mellettem, a nővérem segített és segédet fogadtam. Közben megjött az Alap elutasító válasza. Nem estem kétségbe, nem féltem azért attól, hogy nem fogok tudni gyökeret verni. Volt önbizalmam, mert sokat tanultam és munkám dicséretéből gondolom, hogy tudok is. Áll a műhelyem, jönnek a rendelők, kattog a gép, lendül a vasaló, szorgalmasan öltöget a varrótű és nagy bennünk az akarat. Ezek meg fogják teremni az eredményt. És ma már sokért nem adnám azt a boldog tudatot, hogy *őnerőmből indultam, őnerőmből vertem gyökeret, őnerőmből viszem életemet a boldogulás felé.* Így önállósultam én.

Reisz Ádám szabómester.

Takarékoskodj

!

hogyan résztvehess nyári üdülőtáborozásainkon

Sport

Pestkörnyéki versenyek

Január hó folyamán lebonyolítást nyertek a pestkörnyéki egyletek részére kiírt vándordíjas versenyek. A Legényegyletek Országos Szövetsége által immár a második évben kiírt asztali-tenisz, sakk, billiárd, műkedvelői és szavalóversenyekre az egyletek igen szép számmal neveztek be versenyzőiket.

Az asztali-tenisz bajnokságot 11 egylet közül a tavalyi győztes Pest-szenterzsébet-Központ szerezte meg. A döntő mérkőzést az újonc Tárnok csapata ellen játszotta és azt 3:1 arányban legyőzte. A vert mezőnyben nem kisebb csapatok szerepelnek, mint Budapest-Központ, Pest-szenterzsébet-Szabótelep, Hermina-mező stb.

A sakkbajnokságot szintén Pest-szenterzsébet-Központ csapata szerezte meg s ezzel másodszer is védője lett a vándorserlegnek, amely harmadszori egymásutáni győzelemmel a bajnok tulajdonába megy át. A sakk-verseny tíz résztvevő egyesülete közül Budapest-Központ csapata verekedte ki magának a döntő-

be jutást és a döntő mérkőzésen elszenvetést 3:1 arányú veresége révén esett el a vándordíj vereségétől.

A biliárd-verseny győztes az esztergomi Legényegylet kottésze. Az esztergomi fiúk sportszerű küzdelme, valamint az utazásokkal kapcsolatos anyagi áldozatkészség ezúton is külön díszesérett érdemel. A döntő mérkőzést Pestszenterzsébet-Központ csapatát ellen játszották le és azok legyőzése alapján az 1940-es évre védik a vándordíjat.

A szavaló-verseny győztese Papp György a Pestszenterzsébet-Szabótelepi egylet szavalója, aki a kötött vers mellett egy nehéz témájú Ady-verset szavalt mély átérzéssel, átéléssel és kitűnő előadással, szabadon választott költemény gyanánt. Második Weckermann László (Herminamező). Harmadik: Kálló Ferenc (Budapest-Központ).

A műkedvelői verseny győztese az újpesti legényegylet gárdája. Műsorukban Lányi L. Lajos „Tavaszi szélben” e. I felvonásos színművét adták elő Hinterreiter Valika, Rieb Árpád, Márkus Péter, Bieliczky Antal, ifj. Koch Domonkos és Bede Zsigmond szereplésével. Az együttes úgy szerepelt, szerepjátszás, mint rendezés tekintetében a legaprólékosabb részletekre kiterjedő figyelemmel lépett a színpadra és előadásukkal megérdemelten nyerték el úgy a vándordíjat, mint a közönség és a zsűri-tagok tetszését. Második Pestszenterzsébet-Paesirtatelep műkedvelő gárdája, majd Pestszenterzsébet-Szabótelep és Herminamező foglalják el a további helyeket.

A szavaló- és műkedvelői versenyeknél a versenybírói tisztséget dr. Fekete Miklós, dr. Bariska Mihály és Romhányi Tivadar töltötték be, akiknek fáradságos, áldozatkész és szakértő munkájukért ezúton is hála-köszönetet mondunk.

Jelen számunkhoz esekket mellékelünk, kérve az 1940. évi előfizetési díj szíves beküldését.

Cimzett:

Tek. Katolikus Legényegylet

Üzenet a Délvidékről

Testvérek! Legények! Fogjuk meg egymás kezét és ne járjunk szerte szét!

Erre kérem a Délvidék összes Legényegyletét és rajta keresztül minden élni akaró és józanul gondolkodó munkásifjút. Ezentúl a mi lapunkban, az Új Nemességben lesz a Délvidék számára rovat, mely által minden két hétben találkozunk és kieseréljük egymás gondolatát, Délvidéki Egyletek hassatok oda, hogy valóban találkozunk. Adjatok hírt magatokról, tervetekről, tanfolyamaitokról, ünnepségeitekről és mindenféle megmozdulásaitokról. Ha van szakmai, egyéni és egyéb problémátok, azt is küldjétek be, hogy közösen megoldjuk. Segítsük egymást ezáltal is. Irjatok rövid és életrevaló cikkeket az Új Nemesség számára.

Az Új Nemesség a tiéd, a miénk tehát mindannyiunké, sőt tovább megyek: legyen mindenkié. Az Új Nemességet te, én, mi írjuk, a mi ügyünkkel, létkérdésünkkel és problémáinkkal foglalkozik. Az Új Nemesség tanít, nevel, oktat, hogy minden téren jobban megálljád helyedet szakmádban, családjában, a társadalomban és mindenhol, ahova az isteni Gondviselés rendel. Tehát a mi lapunk. Azért nekünk kötelességünk lapunkat életképesse tenni, fejleszteni s főként pedig terjeszteni. Legyen az Új Nemesség életszükséglet mindannyiunk számára. Érdekeljen minden száma. Olvassuk el, tanuljunk belőle.

Terjesszük az Új Nemességet, hogy ezáltal megismerjenek bennünket. Te írod, én írom és mi írjuk a cikkeket s akik elolvassák, más szemmel néznek rád és mindannyiunkra, akik lebecsültek, értéket látnak bennünk ezáltal. — Könnyebb lesz így megnyernünk a község, város vezetőségét és nevesebb embereit. Előadásainkon, ünnepélyeinken és egyéb megmozdulásainkon áruljuk az Új Nemességet. Keljünk versenyre, ki tud többet eladni. Higyjétek el szép verseny lesz, mert aki egyszer megveszi és elolvassa, máskor kérni fogja. Te pedig egyben apostolkodtál saját érdekedben, valamennyiünk érdekében és terjesztetted a mi sajtónkat.

Főként mégis oda hassunk, hogy egyleteinkben minden tag olvassa. De kiolvasás után se dob-

junk el az Új Nemességet, hanem adjuk oda azon szakmatársainknak, barátainknak, akik még nem tagjai legényegyesületünknek.

Találkozunk tehát az Új Nemesség által minél többször és rajta keresztül fogjuk meg egymás kezét és ne eresszük el soha.

Fábián Ferenc
délkerületi titkár, Szeged.

Hírek a Délvidékről

A Somogyi-telepi Katolikus Legényegylet január 22-én családias est keretében hódolt Kolping Adolf tiszteletének. Az ünnepségre közel 100 rendes tag és több pártoló tag is eljött. Kedves műsoros ünnepség keretében szép beszéd kíséretében Simon Gyula, az gylet dékánja helyezett koszorút a teremben lévő Kolping Adolf szobrára.

A Szeged-Röküsi Katolikus Legényegylet január hó 22-én este tartotta évi rendes tisztújító közgyűlését. Az évi beszámolókat után Fábián Ferenc délkerületi titkár elnöklelte alatt tartották meg a választást. Választási elnökök: Vitsusz József, pénztáros: Papp Károly lett. A közgyűlés választott gondnokot, jegyzőt, számvizsgálókat, ellenőröket és választmányi tagokat. Utána a gyűlés átalakult rendes legényegyleti gyűléssé, amelyen pedig az ifjúsági tisztikart választották meg. I. dékán: Base Zoltán, II. dékán: pedig Lohrer Vilmos lett.

A csongrádi Legényegylet kitűnően sikerült „Új Nemesség”-bálat rendezett, amelyen Csongrád színéjára részt vett.

A kunszentmártoni Katolikus Legényegylet vasárnap jölsikerült műkedvelő estét rendezett, amelyen valamennyi szereplő a legkitűnőbb alakítást nyújtotta. Előadás után tánc volt.

A Szegedi Katolikus Legényegylet dékánjai f. hó 31-én értekezletet tartottak, amelyen megbeszélték a legközelebbi terveket és a rendezendő különböző tanfolyamokat.

A Katolikus Legényegyletek Délkerületi Központja

kéri a Délkerülethez tartozó Egyleteket, hogy Fábián Ferenc délker. titkár címére (Szeged, Bécsi-kr. 31. szám) küldjenek egyletükéről beszámolókat, írják meg terveiket, írjanak tanfolyamaikról, hogy azt az Új Nemesség délvidéki rovatában közölhessük.

Utbaigazításokért, tanácsokért és bármilyen egyéb ügyekben felvilágosításért forduljanak ugyancsak a Délkerületi Központ titkárához.

Kiadja: az Országos Központi Katolikus Legényegylet.
Felelős szerkesztő és kiadó:
vitéz PINTÉR JÓZSEF.

Máté Ernő könyvnyomdája,
Budapest, VIII., József-utca 61.